Producătorii și importatorii de medicamente ar putea fi obligați să finanțeze colectarea și eliminarea medicamentelor expirate

Autori:

Georgiana Iancu, Partener, coordonatorul Departamentului de taxe indirecte, EY România

Daniela Neagoe, Senior Manager, Comerț Internațional, EY România

Producătorii de medicamente ar putea suporta costurile de gestionare a deșeurilor de medicamente de la populație, fie în mod direct, prin contractarea serviciilor de colectare și tratare a deșeurilor de către operatori economici autorizați, fie în mod indirect, prin organizații pentru implementarea răspunderii extinse a producătorilor (OIREP). Este ceea ce se va întâmpla dacă și deputații vor vota proiectul de Lege aprobat de Senat. Mai mult, ar urma să fie instituit un sistem de verificare încrucișată a cantităților de deșeuri de medicamente raportate de către producători, operatori economici, OIREP și puncte de desfacere a medicamentelor, pentru un control strict al acestora, sub două sancțiuni deloc de neglijat – amendă și/sau suspendarea ori retragerea licenței. Prevederile aprobate la 11 octombrie de către Senat și intrate în dezbaterea Camerei Deputaților vin, în acest fel, să completeze legislația existentă, să simplifice preluarea medicamentelor expirate de către farmacii și să crească gradul lor de colectare și gestionare.

Dacă, până acum, problema deșeurilor de medicamente era incomplet reglementată și rezolvarea venea, în principal, de

la farmacii, care preluau de la populație medicamentele expirate, iată că de aici înainte ea va căpăta un cadru strict. Astfel, producătorii și importatorii de medicamente vor avea, de aici înainte, obligația gestionării deșeurilor de ambalaje și vor trebui să achite o contribuție anuală de 30 lei/kg pentru deșeurile care nu au fost colectate și eliminate.

Tot producătorii și importatorii de medicamente vor fi responsabili pentru finanțarea colectării și eliminării deșeurilor, considerate a fi, de exemplu, medicamente expirate, cu ambalaje deteriorate sau retrase de pe piață de producători. Ca și în cazul deșeurilor de ambalaje, aceștia pot opta să realizeze acest lucru atât în mod individual, cât și prin intermediul unei organizații de implementare privind răspunderea extinsă a producătorului (așa-numitele OIREP). OIREP-urile vor putea funcționa doar în urma aprobării primite de la o comisie care ar urma să fie reglementată de către Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor.

Pentru introducerea pe piață a produselor care se supun Legii nr. 353/2021, producătorii trebuie să se înregistreze la Administrația Fondului pentru Mediu și vor avea o obligație de a declara Direcției Politice a Medicamentului, o evidență cantitativă.

De asemenea, proiectul de lege precizează și obligațiile ce le revin OIREP-urilor, care vor trebui să raporteze lunar către Administrația Fondului pentru Mediu, pe bază de documente justificative, cantitatea de deșeuri de substanță farmaceutică colectată și eliminată. Și OIREP-urile vor avea obligația de a plăti anual, către Administrația Fondului pentru Mediu, contribuția de 30 lei per kilogram de deșeuri, pentru deșeurile care nu au fost colectate şi eliminate. Pentru situația în care OIREP intră în procedura insolvenței, această obligație se va imputa producătorului.

Potrivit proiectului de Lege, obiectivele anuale privind

colectarea și eliminarea deșeurilor vor fi următoarele: pentru anul în curs – 10% din greutatea substanței farmaceutice puse pe piață în anul precedent; din anul următor, însă, obiectivele devin mai strânse – 20% din greutatea substanței farmaceutice puse pe piață în anul precedent; iar din cel de-al treilea an – un procent calculat de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

De asemenea, proiectul de lege stipulează obligații și pentru farmacii, pentru punctele de desfacere care comercializează către consumatorii finali medicamente, dintre care – să încheie contracte în vederea gestionării deșeurilor cu operatori economici autorizați, să asigure gratuit și fără solicitarea datelor personale, pentru populație, posibilitatea de a se debarasa de deșeuri în recipiente dedicate; să țină evidența lunară a deșeurilor preluate și predate în vederea eliminării și să o raporteze Administrației Fondului pentru Mediu. Însă, conform proiectului, farmaciile nu vor fi considerate colectori în înțelesul Legii nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, și nu vor avea obligația să se autorizeze suplimentar pentru îndeplinirea acestor obligații.

Cum vor influența noile prevederi activitatea companiilor din sectorul farmaceutic? Conform proiectului de lege, neînregistrarea la AFM a producătorilor/ importatorilor va fi considerată infracțiune și sancționată penal sau cu amendă. De asemenea, unele fapte considerate contravenții (de exemplu, lipsa evidențelor) se vor sancționa cu amendă de până la 1% din cifra de afaceri totală din anul financiar anterior sancționării. În cazul în are sunteți un jucător în piața medicamentelor, ar trebui să consultați implicațiile noilor prevederi pentru a vedea cum vă afectează și să pregătiți din timp procesul de raportare, inclusiv evidențele documentare necesare, desemnarea persoanelor responsabile și selectarea partenerilor pentru procesul de colectare.

Experiențele din sectorul bunurilor de larg consum și retail ne-au arătat că acest subiect trebuie tratat cu seriozitate,

atât prin prisma impactului asupra contribuțiilor datorate către Administrația Fondului pentru Mediu, cât și prin prisma unor obligații fiscale suplimentare privind TVA și impozitul pe profit, asociate costurilor de colectare și transfer de responsabilitate.

Studiu EY: Reformele fiscale globale și presiunile exercitate de pandemie asupra lanțurilor de aprovizionare amplifică incertitudinile din zona prețurilor de transfer

- **65% dintre respondenți prevăd o creștere a numărului controalelor pe tema prețurilor de transfer în general, iar 53% anticipează o verificare mai atentă a documentelor referitoare la prețurile de transfer;**
- **58% plasează noile reglementări internaționale fiscale în top trei riscuri privind prețurile de transfer;**
- **76% dintre liderii departamentelor de prețuri de transfer se confruntă cu creșterea volumului și a complexității reformelor fiscale de la nivel global.**

Reformele fiscale internaționale și necesitatea reconfigurării lanțurilor de aprovizionare, accelerate de pandemia provocată de COVID-19, alături de digitalizare și schimbările de abordare a inspecțiilor fiscale ale autorităților fiscale de pretutindeni, vor pune o presiune fără precedent asupra

departamentelor de prețuri de transfer din cadrul companiilor, potrivit unui nou raport EY. Astfel, respondenții consideră că inspecțiile mai frecvente și mai riguroase vor deveni o regulă: 65% dintre aceștia prevăd o creștere a numărului controalelor pe tema prețurilor de transfer în general, 53% anticipează o verificare mai atentă a documentelor referitoare la prețurile de transfer, iar 48% preconizează controale mai riguroase care să vizeze aspecte multiple sau întregi lanțuri creatoare de valoare.

Ediția 2021 a studiului EY International Tax and Transfer Pricing sondează opiniile a 979 de profesioniști din domeniul prețurilor de transfer, din 53 de țări și 25 de sectoare de activitate, și evidențiază că gestionarea riscului fiscal va fi principalul factor ce va determina schimbarea modelului de prețuri de transfer, vorbind chiar despre „o eră a schimbărilor în strategia și operațiunile de prețuri de transfer".

Printre temele menționate de respondenți cu cea mai mare probabilitate de a face obiectul controalelor se numără cele legate de proprietatea intelectuală, cum ar fi localizarea activelor și dreptul de proprietate asupra acestora și controlul riscurilor (menționate de 38% dintre respondenți), sediile permanente (37%) și serviciile de consultanță și management (36%).

În ceea ce privește companiile locale, mai îngrijorătoare decât creșterea numărului de inspecții fiscale în zona prețurilor de transfer sunt schimbările în modalitățile de abordare și în volumul informațiilor solicitate de către autorități.

„Companiile trebuie să își întocmească temeinic dosarele de prețuri de transfer și, mai ales, să fie pregătite pentru a răspunde nu doar repede, ci și într-un mod cât mai cuprinzător la întrebările detaliate din zona prețurilor de transfer ce le vor fi adresate de către autoritățile fiscale în inspecții. Mai mult, anul 2020 nu a fost un an normal din punct de vedere economic, ceea ce în mod cert a provocat variații în zona prețurilor de transfer. De aceea, este extrem de important ca impactul suferit să fie analizat și documentat de companiile asociate. Cum cooperarea și schimbul de informații între autoritățile fiscale, cerințele de raportare și transparență fiscală vor pune și ele inevitabil o presiune pe domeniul prețurilor de transfer, anticipăm că vom vedea și o continuă creștere a controverselor fiscale în această materie”, avertizează **Adrian Rus, Partener, liderul departamentului Prețuri de transfer, EY România**.

Potrivit studiului, schimbările fundamentale în dinamica activităților comerciale din întreaga lume, în special restructurarea lanțurilor de aprovizionare și modificarea modelelor de lucru, vor avea un impact real asupra activității din domeniul prețurilor de transfer. 61% dintre directorii executivi sondați au declarat că e posibil să ia o serie de măsuri în următorii doi ani prin care să modifice abordarea organizației lor în legătură cu prețurile de transfer, precum și cu operațiunile, activitățile de conformitate și documentația.

Respondenții au menționat diferiți vectori ai acestor schimbări, printre care modificările aduse modelului lor de afaceri (52%), lanțul de aprovizionare (43%), telemunca (46%) sau presiunea exercitată de aspectele de mediu, sociale și de guvernanță (36%).

În contextul în care organizațiile își desfășoară tot mai mult activitățile prin telemuncă, studiul arată că mulți respondenți anticipează consecințe generate de faptul că lucrătorii lor sunt blocați în afara jurisdicției în care sunt angajați. 47% dintre respondenți deja se confruntă cu aceste probleme, iar 49% anticipează astfel de probleme în următorii doi ani.

Studiul relevă și presiunea resimțită de directorii executivi ai companiilor, generată de evoluțiile recente în domeniul fiscalității internaționale. Astfel, 76% dintre respondenți se confruntă cu dificultățile creșterii volumului și complexității reformelor fiscale de la nivel global, 71% consideră că aceste reforme vor avea drept consecință creșterea costurilor organizațiilor lor asociate cu prețurile de transfer, iar 30% anticipează că aceste costuri se vor majora cu cel puțin 10% în următorii trei ani.

Reglementările noi sau în evoluție sunt considerate de 58% dintre respondenți drept unul dintre principalii trei factori de risc asupra prețurilor de transfer, iar 25% le menționează drept principalul factor.

România vrea să atragă nomazii digitali și le oferă viză. Este însă suficient?

Autori:

Corina Mîndoiu, Partener Asociat, Impozit pe venit și contribuții sociale, EY România

Iulian Pasniciuc, Senior Manager, Impozit pe venit și contribuții sociale, EY România

Nomazii digitali sau angajații de oriunde, pe care, încă de anul trecut, statele s-au străduit să-i atragă și convingă să-și cheltuiască banii local, oferindu-le de la vize de lucru

până la scutiri de taxe, sunt doriți acum și de România. Recent, Senatul a aprobat un proiect de lege care ar urma să le ofere posibilitatea să obțină o viză de ședere temporară, în anumite condiții, unele mai birocratice și complicat de îndeplinit. Așadar, care sunt avantajele și dezavantajele propunerii legislative și ce modificări ar putea fi luate în considerare de Camera Deputaților, forul decident în acest caz?

Potrivit noului proiect de act normativ adoptat de Senat, **nomadul digital** este acel străin angajat cu contract de muncă la o companie înregistrată în afara României, care prestează servicii prin utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor. Tot **nomad digital** este și străinul care deține o companie înregistrată în afara României, în cadrul căreia prestează servicii prin utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor și poate desfășura activitatea de angajat sau activitatea din cadrul companiei, de la distanță, prin folosirea tehnologiei informației și comunicațiilor.

Astfel, acești nomazi pot obține o viză de lungă ședere, dacă doresc să călătorească și să rămână pe teritoriul României, în timp ce continuă să obțină venituri din prestarea activităților desfășurate la distanță.

Bine de știut. În acest scop, trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții: să dispună de mijloace de întreținere obținute din activitatea pe care o desfășoară, în valoare de cel puțin trei ori câștigul salarial mediu brut lunar din România pentru fiecare dintre ultimele 6 luni anterioare datei depunerii cererii de viză, precum şi pentru întreaga perioadă înscrisă în viză, și să desfășoare activități din care obțin venituri, de la distantă, prin folosirea tehnologiei informației și comunicațiilor. Proiectul Senatului nu precizează însă cum anume va face nomadul dovada că utilizează tehnologia informației.

Și acum vine partea complicată, pentru că orice nomad digital

are nevoie de o întreagă listă de documente, pentru a-și putea obține viza, și anume: un contract de muncă încheiat cu o companie înregistrată în afara României, prin care să facă dovada prestării de servicii la distanță, prin utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor sau dovada administrării la distanță și prin utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor a unei companii înregistrate de cel puțin trei ani la data solicitării vizei de acesta în afara României; un document eliberat de compania angajatoare sau pe care o deține, prin care să fie prezentate toate datele de identificare și de contact, precum și domeniul său de activitate și informații privind reprezentanții legali ai companiei.

Nomadul mai are nevoie și de o scrisoare de intenție, în care trebuie să detalieze scopul deplasării în România și activitățile pe care intenționează să le desfășoare aici. Iar șirul documentelor necesare nu se oprește aici. Mai e nevoie de un atestat al faptului că, la data solicitării vizei, el sau, după caz, compania pe care o deține, are achitate la zi impozitele, taxele și alte contribuții obligatorii, precum și că nu este înregistrat cu acte și fapte care au sau au avut ca efect evaziunea fiscală și frauda fiscală.

În plus, este necesară rezervarea unui bilet de călătorie valabil până la destinație, permisul de conducere, cartea verde, o dovadă a asigurării medicale pe întreaga perioadă de valabilitate a vizei, cu acoperire de cel puțin 30.000 euro, un atestat al mijloacelor de întreținere obținute din activitatea desfășurată, în cuantum de cel puțin trei ori câștigul salarial mediu brut lunar din România pentru fiecare dintre ultimele 6 luni anterioare datei depunerii cererii de viză (dar și pentru întreaga perioadă înscrisă în viză) și o dovadă a asigurării condițiilor de cazare. Îi mai trebuie nomadului și un certificat de cazier judiciar sau alt document cu aceeași valoare juridică.

Desigur, dacă autoritatea română competentă mai găsește

necesar să solicite altceva, nomadul trebuie să prezinte și alte documente doveditoare.

În cazul în care vrea să își prelungească viza, din nou birocrație, pentru că nomadului îi mai trebuie contractul de muncă, dovada prestării muncii la distanță, prin utilizarea, desigur, a tehnologiei, un document din partea angajatorului prin care să fie prezentate toate datele de identificare și de contact ale companiei, precum și dovada realizării unui venit de cel puțin trei ori câștigul salarial mediu brut, lunar, pentru perioada pentru care se solicită prelungirea dreptului de ședere (prima prelungire a dreptului de ședere temporară se acordă pentru o perioadă de 6 luni).

De clarificat. Deși, cum am văzut, statul intenționează să ceară tot felul de acte și hârtii, proiectul de lege nu vorbește deloc despre membrii familiei nomadului digital, condițiile în care îl pot însoți și cum pot intra în România. În plus, obținerea vizei nu este foarte simplă, eliberarea ei putând dura până la 60 de zile de la depunerea cererii.

De asemenea, trebuie luat în calcul și impactul asupra statutului fiscal al angajatului pentru că munca la distanță în România, pentru orice perioadă mai lungă de 183 de zile de-a lungul a 12 luni consecutive, ar putea să ducă, de exemplu, la tratarea angajatului ca rezident fiscal și în România, dar și în țara de origine în același timp.

Angajatul poate, totodată, să fie supus impozitelor locale asupra veniturilor salariale. Condițiile tratatelor existente privind dubla impozitare pot anula regulile locale în funcție de circumstanțele individuale. De exemplu, un tratat fiscal internațional prevede, în general, o scutire pentru impozitele pe venitul țării gazdă pentru sejururi mai mici de 183 de zile, sub rezerva anumitor condiții.

Probleme ar putea apărea și în zona contribuțiilor la asigurările sociale. În general, o persoană este obligată să

plătească asigurările sociale în țara în care prestează activitatea de muncă. Prin urmare, angajatorul străin ar trebui să verifice dacă are obligații locale de raportare și colectare a securității sociale și dacă trebuie să se facă aranjamente speciale în conformitate cu normele relevante în România.

Pe de altă parte însă, cu toate neajunsurile lui, proiectul reprezintă un pas înainte, pentru că reglementările legale actuale nu conțin prevederi referitoare la o posibilă ședere a unui „angajat de oriunde", pentru obținerea unei vize de lucru/muncă fiind necesară existența unui angajator sau a unui beneficiar de servicii român. Și din punct de vedere procedural birocrația cu care se confruntă nomadul este mai mică decât cea cu care se confruntă un doritor de viză de muncă, întrucât „pentru scop de muncă", procesul poate dura și șase luni, dacă ne gândim că este necesară echivalarea studiilor sau obținerea unui aviz de muncă.

Depunerea proiectului de lege în Parlament a fost motivată de „potențialul uriaș al României în turism și în atragerea unor profesioniști", viza pentru nomazii digitali fiind văzută ca un instrument ce poate atrage resurse financiare în economie. De altfel, la începutul lui 2021, The Digital Nomad Index punea România pe locul trei, după Canada și Marea Britanie, într-un top al atractivității muncii de acasă – cu o viteză medie de internet broadband 188 mb/s, un cost al internetului de 7,5 euro și o chirie de 323 euro.

Da, potențial există, doar că, așa cum a fost aprobat de către senatori, proiectul nu reușește să îl atingă. Cu alte cuvinte, dacă ne propunem ca România să atragă nomazii digitali, legiuitorii ar trebui să aibă în vedere și clarificarea problemelor ce pot apărea în privința contribuțiilor sociale.

ANAF planifică o creștere a numărului inspecțiilor fiscale. Să fie aceasta soluția îmbunătățirii colectării?

Autori:

Emanuel Băncilă, Partener, Liderul practicii de politici și dispute fiscale, Băncilă, Diaconu și Asociații SPRL

Adrian Rus, Partener, Liderul departamentului Prețuri de transfer, EY România

După cinci ani în care numărul controalelor fiscale în România a scăzut dramatic – de la 46.000 în 2016, la 24.000 în 2020, an în care doar pandemia a ținut inspectorii fiscali departe, ne putem aștepta ca 2021 să fie anul în care fiscul va tura în forță pentru a recupera timpul pierdut. De altfel, conform strategiei ANAF, aceasta și-a propus să crească numărul de inspecții fiscale cu 10% până în trimestrul patru al lui 2025. În plus, intensificarea inspecțiilor fiscale și un control mult mai strict al banilor reprezintă și principala proiecție a mai mult de jumătate dintre respondenții unui sondaj EY pe această temă, realizat la începutul anului 2021.

Este însă creșterea numărului inspecțiilor cheia pentru o mai bună colectare?

La nivel global, 53% dintre liderii fiscali ai lumii se așteaptă la o întărire a controlului Fiscului în următorii trei ani, mai ales că guvernele încep să răspundă presiunilor bugetare generate de măsurile luate în timpul pandemiei pentru susținerea business-urilor. Ritmul și volumul schimbării vectorului fiscal (tipurile de impozite) au devenit foarte rapide, iar digitalizarea perturbă ciclul de viață al

conformării fiscale tradiționale. Modul în care inspectorii fiscali colectează informații, selectează afacerile cu risc fiscal crescut și le inspectează este în permanentă transformare în ultimii ani, interpretarea umană fiind completată, mai nou, de analize de date și inteligență artificială.

Riscul fiscal poate veni din orice

Conform declarațiilor respondenților sondajului EY, mediu de risc fiscal e mult mai divers, iar riscurile pot veni de oriunde – chiar și din controlul activităților de rutină sau din controlul companiilor solide din punct de vedere comercial. Dar, pe de altă parte, include, un nou punct de mijloc – oportunitatea unor relații mai deschise, de colaborare cu autoritățile fiscale. Cu toate acestea, amintim că, în România, principala instituție care stabilește cine este controlat și când este aplicat indicatorul „Gradul de risc" rămâne în continuare opacă, în condițiile în care riscul a căpătat o importanță și mai mare prin înființarea unui departament specific.

Privind în perspectivă, se dezvoltă un nou val ce ar putea fi generat de litigiile ce vor fi deschise de companii pe noile obligații de raportare sau de transparență. Recalificarea tranzacțiilor capătă noi accente, autoritățile fiscale chestionând autoritățile de reglementare specifice fiecărei industrii, pentru acest tip de controverse și dispute fiscale neexistând niciun fel de precedent.

În același timp, presiunea imensă asupra guvernelor pentru a reduce deficitele bugetare care rezultă din răspunsurile lor la pandemia COVID-19 creează deja noi pericole în multe jurisdicții.

Prețurile de transfer au fost identificate ca fiind cea mai mare sursă de risc fiscal: peste 80% dintre respondenții sondajului **„Dispute și riscuri fiscale"** au indicat prețurile

de transfer drept una dintre cele mai importante probleme de inspectat pentru guvernele lor. De altfel, companiile multinaționale se așteaptă ca acesta să fie un punct central al majorității controalelor fiscale, peste 70% dintre respondenți temându-se că vor face obiectul unui astfel de control.

Poate mai îngrijorătoare decât creșterea volumului de inspecții fiscale sunt schimbările în modalitățile de abordare a inspecțiilor fiscale în domeniul prețurilor de transfer și în volumul informațiilor solicitate de către autorități. Astfel, companiile ar trebui să se întrebe dacă sunt pregătite adecvat pentru a răspunde nu doar rapid și cu încredere, ci, mai ales într-un mod cât mai cuprinzător la întrebările detaliate din zona prețurilor de transfer adresate de autoritățile fiscale.

Trendul este, desigur, de multilateralism și este inevitabil datorită unei convergențe cu mediul fiscalității internaționale. Astfel, cooperarea și schimbul de informații între autoritățile fiscale, cerințele de raportare și transparență fiscală pun inevitabil o presiune pe domeniul prețurilor de transfer ce anticipăm că va duce la o continuă creștere a controverselor fiscale în această materie.

Telemunca, devenită noua normalitate, vine și ea cu riscuri fiscale – deja 45% dintre companiile care au răspuns la studiul nostru spun că s-au confruntat cu probleme ce au venit din modificările condițiilor de călătorie sau din zona de imigrație. Probleme au venit și din zona stabilirii sediilor fixe sau din stabilirea și calculul contribuțiilor sociale, precum și din pierderi și rambursări.

Companiile au trecut la capitolul riscuri fiscale și impozitele pe serviciile digitale, ce încep deja să fie inspectate în anumite state. În plus, riscurile fiscale pot să nu vină din exterior, ci din interior, dacă o companie nu este pregătită să raporteze conform reglementărilor. Europa pare să

fie cea mai „riscantă” din punct de vedere fiscal – la acest aspect contribuind, probabil, și reglementările de transparență impuse în ultimii ani, deși America și Asia-Pacific sunt doar cu un pas în spate.

Unde este România

În ceea ce privește România, riscurile fiscale globale sunt și ale companiilor locale, drept pentru care recomandăm ca orice raportare asociată impozitelor și taxelor locale să fie bine documentată și susținută, mai ales că anticipăm că vom vedea și la noi în țară tendința globală de întărire a controalelor fiscale – creșterea numărului și a intensității, dar și controlul rulajelor.

Chiar dacă numărul inspecțiilor fiscale a scăzut dramatic în perioada 2016-2019, surprinzător, numărul inspecțiilor fiscale nu a scăzut în același ritm în 2020, acesta fiind de 24.000. Se pare că inspectorii fiscali au trecut peste neajunsurile create de restricțiile legate de pandemie, peste lipsa mijloacelor digitale de desfășurare a activității de control fiscal, astfel că activitatea de inspecție fiscală a avut o scădere de doar 10% comparativ cu anul 2019.

În urma unei analize pe care EY România a efectuat-o, sumele colectate în urma inspecțiilor fiscale au cunoscut o scădere importantă constantă – de la 11,4 miliarde de lei în 2016 la 4,9 miliarde de lei în 2019, în condițiile în care, în 2020, Fiscul a colectat de la contribuabili 4,2 miliarde de lei.

Mult mai important, dacă ne uităm la eficiența inspecțiilor fiscale, vedem că a rezultat și o scădere severă a mediei sumelor colectate per contribuabil (persoane juridice) în urma inspecției fiscale. Astfel, dacă în anul 2017 suma medie colectată per contribuabil (persoane juridice) era de 500.000 lei, aceasta scade la aproximativ jumătate, respectiv 260.000 lei per contribuabil în 2019. Cu toate acestea, în zona inspecțiilor prețurilor de transfer, ANAF raportează în 2020

progrese semnificative comparativ cu anul 2019, stabilind în urma ajustărilor de prețuri de transfer o diferență a bazei de impozitare de 1,99 miliarde lei față de 0,83 miliarde lei în 2019.

Am analizat și arieratele colectate. În acest caz, vorbim despre creșteri exponențiale, chiar de la an la an, cu excepția anului 2017, când arieratele au avut o scădere de 0,6 miliarde de lei. Astfel, s-au colectat în plus 2 miliarde de lei în 2018 (raportat la anul anterior), plus 4,8 miliarde în 2019 (raportat la anul anterior) și plus 7,7 miliarde pe primele șase luni ale lui 2020 (raportat la semestrul întâi al anului anterior).

Cum se poate explica? Prin raportare la contextul economic și legislativ din anii în discuție. Mai exact la amnistiile fiscale, care au prevăzut anularea accesoriilor coroborată cu plata principalului din trecut, dar și cu plata la timp a obligațiilor curente. Prelungirea și îmbunătățirea acestor măsuri ar putea fi luate în calcul pe viitor pentru micșorarea decalajului dintre conformare și plată, dar și a intervalului de declarare și plată, eventual cu coroborarea instituției amnistiei cu eșalonarea la plată extinsă.

Colectarea arieratelor pare să fie singura care merge bine, pentru că nici sumele colectate prin executare silită nu cresc, ci scad constant, de la 15,2 miliarde de lei în 2016 la 12,3 miliarde de lei, respectiv 4,1 miliarde de lei în semestrul întâi 2020.

Prin Planul Național de Redresare și Reziliență, Guvernul vorbește despre o creștere cu 10%, a numărului de inspecții fiscale și despre întărirea controlului documentar la distanță, astfel încât acest tip de control să reprezinte 60% din totalul verificărilor în 2025. Controlul documentar, împreună cu SAF-T, reprezintă într-adevăr un mijloc de eficientizare a inspecțiilor fiscale. Aici se adaugă și nou creata structură de management al riscului, care ar trebui să

ajute, de asemenea, la eficientizarea inspecțiilor fiscale prin crearea de clase de risc în funcție de care să se prioritizeze inspecția fiscală. Conform raportului de activitatea al ANAF pe 2020, au fost testați aproximativ 100 de indicatori de risc, urmând ca până la sfârșitul lui 2022 să se definitiveze indicatorii de risc în funcție de care se vor stabili clasele de risc. Ca atare, nu credem că mărirea numărului de inspecții fiscale va duce la creșterea colectării.

O atenție deosebită trebuie acordată și corectitudinii actului de inspecție fiscală. Pentru o astfel de radiografie, trebuie să analizăm evoluția Direcțiilor de soluționare a contestațiilor din cadrul ANAF. Astfel, cel mai important indicator este reprezentat de procentul din sumele impuse în cadrul activității de inspecție fiscală ce subzistă controlului de legalitate al ANAF, dar mai cu seamă, celui al instanțelor de judecată. Or, în anul 2020, în aproximativ 30% dintre cauze, contribuabilul a desființat actul de impunere. Vorbim de cauze care au pornit cu ani în urmă, definitivate în 2020. Acest procent de 30% corespunde unui număr de 418 cauze. Tot în raportul ANAF apar, însă, 309 cauze pentru care instanțele au dat alte soluții. Astfel, dacă, ulterior, aceste cauze vor fi soluționate în favoarea contribuabilului, este probabil ca acest procent să se îmbunătățească semnificativ în favoarea contribuabililor. La acesta trebuie adăugat și un altul, de 15% (din total sume), de cauze pentru care contribuabilii au obținut admiterea contestației sau anularea actului de impunere cu refacerea inspecției fiscale.

Cu alte cuvinte, dacă privim cifrele cu atenție, putem concluziona că un procent destul de mare (i.e. între 45% – 50%) din sumele impuse în urma inspecțiilor fiscale sunt anulate în faza contestației administrative și, ulterior, în instanțele de judecată. Având în vedere că sumele câștigate de contribuabili sunt purtătoare de dobânzi în favoarea contribuabilului (i.e. 7,3% pe an), iar o dispută fiscală

durează în principiu peste cinci ani, rezultă că legalitatea și corectitudinea actului de control trebuie să primeze. În caz contrar, inspecția fiscală nu mai poate constitui un catalizator al colectării pe termen lung.

Legal Alert: Majorarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată

Autori:

Elena Ichimescu, Partner, Head of Employment, Duncea, Ștefănescu & Associates

Florina Voicu, Associate, Duncea, Ștefănescu & Associates

În Monitorul Oficial, Partea I, nr. 950 din 5 octombrie 2021 a fost publicată **Hotărârea Guvernului nr. 1071/2021 privind majorarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.**

Conform acestui act normativ, începând cu data de **1 ianuarie 2022**, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată pentru un program normal de lucru în medie de 167,333 ore / lună (fără a include sporuri și alte adaosuri) este de **2.550 LEI / lună**, reprezentând 15,239 LEI / oră.

Totodată, începând cu data de **1 ianuarie 2022**, H.G. nr. 4/2021 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată se va abroga.

Hotărârea a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial, mai exact în data de 5 octombrie 2021.

Cybertax: Cum să îți crești protecția datelor și a informațiilor fiscale în șapte pași

Autori:

Andra Caşu, Partener Asociat, Liderul Departamentului de Consultanță Fiscală în Impozite Directe, EY România

Răzvan Tufiș, Manager, Servicii de Investigație și Analiză Criminalistică Cibernetică, EY România

La fiecare 39 de secunde, undeva, pe net, se petrece un atac informatic. În fiecare zi, mai bine de 30.000 de site-uri sunt sparte, în condițiile în care lockdown-ul a crescut cu peste 600% rata de *cybercrime*. Iar atacul poate veni de acolo de unde te aștepți mai puțin, de exemplu: cinci din cele șapte milioane de bulgari aflați în baza de date a Fiscului din țara vecină s-au trezit în 2019 cu datele furate după un atac al hackerilor; Serviciul de Taxe și Impozite Tulcea a fost blocat vreme de două zile din cauza unui atac informatic; în timpul perioadei de declarare a impozitelor din 2018, IRS (fiscul american) a primit 234 de rapoarte despre posibile furturi de date, în creștere cu 29% față de numărul celor primite în același interval cu un an înainte. Deși considerat poate de mulți ca anost, domeniul fiscal este o sursă de date interesante, vulnerabil la atacurile informatice.

Există diverse tipuri de companii care produc sau gestionează informații legate de impozite, care sunt expuse riscului: bănci, companii ipotecare, firmele de investiții și valori mobiliare, cu alte cuvinte, orice companie plătitoare de salarii și beneficii către angajați. Cum statisticile globale din IT arată că doar 5% din totalul fișierelor utilizate în cadrul unei companii sunt complet securizate, nu putem ignora

că tocmai unul dintre cele mai importante departamente, care deține unele dintre cele mai sensibile și vitale informații, ar putea fi vizat de hackeri.

Când se poate petrece un atac informatic în zona taxelor și impozitelor? Practic, cam tot timpul: și când îți îndeplinești obligațiile de raportare, și când îți evaluezi situația fiscală în timpul unei tranzacții, și când îți analizezi documentele fiscale, pentru a depista potențialele riscuri, ba chiar și atunci când completezi declarațiile cerute de organismele internaționale, în număr din ce în ce mai mare. Mai mult, poate ar trebui să ne dea de gândit faptul că transparența va fi noua normă în fiscalitate, cu un volum în creștere de date de comunicat instituțiilor internaționale sau locale, ceea ce pentru hackeri ar putea însemna un număr sporit de ocazii.

O cifră schimbată, și balanța arată diferit. Eventuale modificări în contul de profit și pierdere, și ai un rezultat fiscal denaturat, pentru care poți să ajungi să plătești un impozit mai mic sau, dimpotrivă, mai mare. Dar un impozit micșorat, cu suma diminuată printr-un atac informatic te poate duce departe, chiar și până în zona evaziunii fiscale. La fel și o tranzacție nedeclarată, „omisă” din vina denaturării unui fișier. Cu alte cuvinte, o modificare banală a unor date și informații fiscale te poate plasa într-o zonă de risc fiscal și reputațional.

Cum 2021 a venit cu versiuni mai evoluate de atacuri cibernetice, cu scopul principal de a „infecta” nișe specifice ale industriei, recomandăm companiilor șapte pași prin care și-ar putea crește nivelul de protecție:

1. Implementarea de controale tehnice sporite de securitate: ex., Firewall, IPS (*Intrusion Prevention System*), MFA (*Multi Factor Authentication*), AV (*Antivirus*);
2. Traininguri de *Cyber Security Awareness* pentru a crește

vigilența angajaților în fața diverselor tipuri de atac utilizate și de a nu cădea ușor pradă celei mai comune metode – Phishing-ul;
3. Crearea unor praguri minime de complexitate a parolelor pentru angajați (folosirea de caractere speciale, atât litere, cât și numere, o anumită lungime a parolei), dar și implementarea unei politici de schimbare a parolelor cât mai frecventă care să nu permită totodată refolosirea aceleiași parole pentru o perioadă mai îndelungată de timp;
4. Upgradare și patching al tuturor dispozitivelor și sistemelor (patching de vulnerabilități);
5. Folosirea unei soluții centralizate de stocare a datelor, de exemplu, *Cloud storage*, și menținerea unui backup al datelor;
6. Creșterea securității în ceea ce privește utilizarea unei conexiuni de tip VPN (*Virtual Private Network*) prin adăugarea unor straturi suplimentare în metoda de autentificare a angajatului la rețeaua interna (ex.: MFA – *Multi Factor Authentication*);
7. Folosirea unor software-uri de criptare pentru a proteja datele companiei și a restricționa accesul utilizatorilor neautorizați.

Poate părea complicat, dar este un demers necesar având în vedere impactul negativ pe care l-ar putea avea, din punct de vedere fiscal, pentru contribuabili. Iar statisticile globale arată că, dacă până acum nu ai fost victima unui atac informatic, înseamnă că nu ai aflat încă de el.

În concluzie, cum pericolele pot proveni atât din intern, cât și din extern, ele trebuie combătute printr-o strategie bine pusă la punct, care să implice oameni, procese și tehnologie. În plus, experiența ne-a arătat că, dacă rolurile sunt segregate, iar angajații sunt ținuți la curent cu noutățile din zona pericolelor cibernetice, conform unor politici clare de securitate ale companiei, atât dispozitivele, cât și

sistemele de perimetru sau rețeaua sunt protejate corespunzător. În acest fel, activitățile din rețea sunt înregistrate și monitorizate, deci probabilitatea de a deveni o victimă a acestor atacuri cibernetice va fi redusă semnificativ și potențialul impact fiscal negativ va fi evitat.

Multinaționalele, obligate la transparență. Autoritățile europene vor să se asigure că acestea achită taxele potrivite în statele în care își desfășoară activitatea

Autor: Adrian Rus, Partener, Liderul Departamentului de Prețuri de Transfer, EY România

Companiile vor fi obligate să declare în mod public locul unde își realizează profiturile și plătesc impozitul. Măsura a trecut zilele acestea de Consiliul Uniunii Europene și este o concretizare a unei propuneri de Directivă ce data din 2016, menită să crească transparența și să determine dacă multinaționalele achită taxele potrivite în fiecare jurisdicție unde își desfășoară activitatea. Și până acum acestea erau obligate să raporteze ce profituri realizează și unde, doar că, excepție făcând cele din SUA, declarațiile lor nu erau publice.

Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică arăta în

august 2021, în cel mai recent studiu al său bazat pe datele furnizate chiar de către multinaționalele din 38 de jurisdicții, că încă există riscul realizării unor transferuri de profit către paradisuri fiscale și de micșorare a impozitelor plătite în țările unde își desfășoară efectiv activitatea. Există, așadar, un motiv în plus ca, până la presiunea declarațiilor publice, autoritățile fiscale să țintească prețurile de transfer pentru creșterea colectării de impozit pe profit, inclusiv în România.

Concret, măsura care a întrunit acordul Consiliului, stabilește că toate multinaționalele sau companiile independente cu un venit total consolidat de peste 750 milioane de euro în fiecare dintre ultimele două exerciții financiare consecutive, indiferent dacă își au sediul în UE sau în afara acesteia (dar operează în UE), trebuie să dezvăluie în mod public informații privind impozitul pe profit plătit în diverse jurisdicții. Textual, propunerea de Directivă obligă la declararea impozitului pe profit plătit în fiecare stat membru sau într-o țară terță aflată într-o jurisdicție necooperantă. O astfel de raportare va avea loc prin intermediul unui formular comun al UE și în formate electronice care pot fi citite automat.

În vară, când această propunere a fost reactivată după cinci ani de stat la sertar, au existat voci critice, dintre care cea mai importantă se referea la scăparea din vedere a multinaționalelor cu afaceri mai mici de 750 de milioane de euro.

Oricum, propunerea de directivă se va întoarce în Parlamentul European pentru definitivare și este posibil să sufere acolo modificări.

Dar, odată adoptată, statele membre UE vor avea 18 luni pentru a transpune directiva în legislația națională, iar primul an financiar de raportare a informațiilor va fi cel ce începe la sau după un an după termenul de transpunere. Raportarea va

avea loc în termen de 12 luni de la data bilanțului pentru anul financiar în discuție sau chiar mai repede, dacă statele membre vor alege o transpunere și un termen de raportare mai rapid.

De ce este nevoie de declarații publice? Pentru a pune presiune asupra multinaționalelor prin prisma agendei UE care are în top transparența fiscală. Chiar un oficial european acuza că, prin evitarea plății impozitului pe profit și planificare fiscală agresivă, marile companii multinaționale privează țările europene de peste 50 de miliarde de euro pe an. Ori, mai ales în condițiile crizei economice declanșate de pandemie, orice sursă de venit trebuie exploatată cât mai bine de autorități.

Datele analizate de raportul OCDE sunt furnizate chiar de către multinaționalele din 38 de jurisdicții în cadrul unei acțiuni de transparență impusă de Organizație – raportarea țară cu țară (CbCR) – și vorbesc despre existența unor diferențe semnificative între locul raportării profiturilor și cel în care se desfășoară activitățile economice. Și asta se poate vedea, spre exemplu, din cifre și procente: jurisdicțiilor cu venituri medii și mari le corespunde o parte mai mare din totalul de angajați (32%, respectiv 38%), din activele corporale totale (respectiv 38% și 16%), precum și din profituri (34%, respectiv 13%). De cealaltă parte, în hub-urile de investiții, unde impozitele sunt la un nivel redus, multinaționalele raportează o parte relativ mare de profituri (26%), dar un număr mic de angajați (3%) și de active corporale deținute (14%). Cu alte cuvinte, aceste diferențe pot fi mărturii ale transferurilor de profituri în acele jurisdicții cu impozite pe profit mai mici și o erodare a bazei impozitelor plătite în țările unde își derulează efectiv activitatea.

Și veniturile per angajat tind să fie mai mari acolo unde cotele de impozit pe profit sunt zero, precum în hub-urile de investiții. Mediana valorilor de venituri per angajat în

țările cu o cotă de zero impozit pe profit, spre exemplu, este aproape 2,6 milioane de dolari, comparativ cu doar 320.000 de dolari pentru jurisdicțiile unde cota de impozit pe profit este mai mică de 20% (cum este cazul României) sau chiar 285.000 de dolari pentru acele jurisdicții care taxează cu peste 20% impozitul pe profit. Desigur, aceste informații pot reflecta diferențe în intensitatea capitalurilor și în productivitatea muncii, dar ar putea fi, de asemenea, un indicator al erodării bazei de impunere și transferul profiturilor.

Ca medie, partea de venituri de la părți afiliate este mai mare pentru grupurile de companii din anumite jurisdicții, cum ar fi hub-urile de investiții – 40%. Și în acest caz, nivelurile înalte de venituri de la afiliați pot fi justificate din punct de vedere comercial, dar ele pot reprezenta, totodată, un factor preliminar de risc și ar putea fi o dovadă de planificare fiscală.

Și activitățile diferă în funcție de jurisdicții și de impozitele pe profit plătite. În hub-uri, de pildă, activitatea predominantă este cea de „deținere de acțiuni”, care include și alte instrumente de capital. O concentrație a companiilor de holding este un element de luat în calcul într-o analiză de risc și ar putea fi indicativ al unor structuri de planificare fiscală. Totuși, la fel ca veniturile de la părți afiliate, această observație poate fi legată de motive comerciale întemeiate.

Până la urmă, interpretarea datelor din raportări (CbCR) oferă, cum ziceam, posibilitatea evaluării unor potențiale riscuri asociate prețurilor de transfer. Informațiile analizate în acest raport OCDE, primul de când s-a lansat obligativitatea raportărilor țară cu țară, sunt aferente anului 2017, un an de creștere în majoritatea jurisdicțiilor. Însă, cu un 2020 anormal din punct de vedere economic, pandemia Covid-19 își va pune o amprentă de durată asupra modului în care grupurile de companii multinaționale operează,

mai ales când vine vorba de forța de muncă virtuală, redefinirea modelelor de afaceri, în special în anumite industrii, sau de facilități guvernamentale acordate în multe jurisdicții.

Astfel, aceste schimbări, inclusiv înregistrarea de pierderi de către multe companii (multe dintre cele cu un profil funcțional și de risc limitat), vor avea un efect important asupra datelor CbCR ce vor prezenta unele 'anomalii' asociate pandemiei și vor afecta într-o anumită măsură capabilitatea autorităților fiscale de a folosi datele CbCRs pentru evaluarea riscurilor asociate prețurilor de transfer.

Oricum, în perioada următoare, în timp ce guvernele au în vedere acoperirea deficitelor bugetare care s-au adâncit în perioada pandemiei, este clar că autoritățile fiscale își vor concentra atenția asupra prețurilor de transfer pentru creșterea colectării de impozit pe profit.

O intensificare a controalelor de prețuri de transfer va conduce cu siguranță la o creștere a controverselor în materie, inclusiv asupra tranzacțiilor derulate de grupurile de companii pe perioada pandemiei și ulterior, ținând cont și de schimbările intervenite deseori în modelele de afaceri.

Și în România, strategia ANAF include între obiective prevenirea și combaterea evaziunii fiscale. În acest sens, are în vedere și intensificarea acțiunilor de control în domeniul prețurilor de transfer, inclusiv prin gestionarea eficientă a informațiilor obținute ca urmare a utilizării instrumentelor de cooperare administrativă, precum CbCR. Astfel, este esențial ca grupurile de companii să fie pregătite să își susțină informațiile din rapoartele CbCR ca o primă linie de apărare în inspecțiile fiscale. În același timp, să aibă în vedere că, la un termen deloc îndepărtat, vor fi obligate să își facă publice informațiile fiscale.

Tax Magazine nr. 4 iulie – august 2021

Editorial

- **Andrei Iancu**
  Gânduri la început de semestru

De actualitate

- **Dobrinescu Dobrev SCA**
  Noutăți legislative în materie fiscală
  Ordonanța Guvernului nr. 8/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Impozite indirecte

- **Cristina Alexandra Boncaciu, Ioana-Raluca Gherghel**
  Dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în jurisprudența CJUE, de la Signum Alfa Sped la Vikingo (II)

Procedură fiscală

- **Andrei Iancu**
  Termenul de prescripție a acțiunii directe în contenciosul fiscal – un drept potestativ în domeniul fiscalității?
- **Marilena Ene**
  Avantajele depunerii notificării privind intenția de restructurare a obligațiilor bugetare
- **Sebastian Drumaru**
  Câteva aspecte privind instituirea, contestarea și suspendarea executării măsurilor asigurătorii în materie fiscală

- **Alex Slujitoru, Cristiana Ionescu**
  Ce se întâmplă cu sumele achitate în temeiul unui act administrativ fiscal anulat – poate instanța dispune direct restituirea lor?
- **Georgiana Iancu**
  Marii contribuabili primesc o gură de aer: ANAF extinde cu șase luni perioada de grație pentru SAF-T

Minute de practică unitară

- **Viorel Terzea**

Repere importante ale jurisprudenței fiscale a Curții de Justiție

- **Marilena Ene**
  Cauza Van Gend en Loos

Jurisprudență fiscală națională

- **Viorel Terzea, Cristina Ardeleanu**
  Sinteză de jurisprudență fiscală națională

Jurisprudența fiscală a instanțelor europene

- Sinteza hotărârilor în materie fiscală pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în perioada iulie – august 2021

Capcanele comunicării digitale cu Fiscul. Ce

trebuie să știm despre Spațiul Privat Virtual (SPV)

Autori:

Alex Slujitoru, Avocat, Băncilă, Diaconu și Asociații SPRL

Răzvan Brătilă, Avocat, Băncilă, Diaconu și Asociații SPRL

Începând cu data de 1 martie 2022, contribuabilii vor fi obligați să se înroleze în Spațiul Privat Virtual (SPV), acesta devenind singura cale de comunicare a oricăror documente administrative către ANAF. Textul de lege nu furnizează însă o listă a documentelor care trebuie depuse prin intermediul SPV, ci stabilește doar că vor fi comunicate prin această platformă toate *cererile, înscrisurile sau documentele.* Nerespectarea acestei prevederi vine cu o sancțiune drastică: dacă documentele relevante vor fi depuse de către contribuabili în format fizic, prin registratura organului fiscal sau prin poștă, organele fiscale nu le vor lua în considerare. Și, deși digitalizarea Fiscului este așteptată de toți contribuabilii, iată cum o intenție bună, de optimizare, poate avea consecințe negative, dacă nu va fi implementată corespunzător.

Modificările recente aduse Codului de procedură fiscală (art. 79 din Codul de procedură fiscală) introduc trei categorii de contribuabili care vor avea obligația să se înroleze în Spațiul Privat Virtual și să transmită documente prin intermediul acestei platforme. Categoriile în discuție sunt contribuabilii/ plătitorii persoane juridice, asocierile și entitățile fără personalitate juridică, dar și persoanele fizice care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent în una dintre formele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008, adică întreprinderile individuale sau întreprinderile familiale.

Cu alte cuvinte, legiuitorul stabilește în sarcina majorității contribuabililor care desfășoară o activitate economică obligația de a transmite documente prin intermediul SPV.

Având în vedere că textul de lege nu listează documentele obligatorii, ci doar stabilește că vor fi comunicate prin această platformă toate *cererile, înscrisurile sau*

documentele, considerăm că legiuitorul se referă la declaraţii fiscale, declaraţii de înregistrare şi alte declaraţii întocmite, potrivit legii, dar și la cereri adresate de contribuabili organului fiscal pentru obţinerea unor informaţii sau documente în legătură cu situaţia fiscală personală. În această categorie ar intra cererea de informaţii despre contribuţiile de asigurări sociale declarate de angajatori, cererea de eliberare a certificatului de atestare fiscală, cererea de eliberare a cazierului fiscal, cererea de eliberare a unei adeverinţe de venit, solicitarea unei opinii privind aplicarea legislaţiei fiscale, cereri de audienţă, sesizări, petiţii, reclamaţii, solicitări privind informaţiile publice şi altele asemenea.

Nedepunerea documentelor prin intermediul Spațiului Privat Virtual este sancționată.

Art. 79 alin. (1^2) stabilește o sancțiune drastică pentru nedepunerea documentelor prin intermediul platformei ANAF: neluarea acestora în considerare. Conform noului text de lege, dacă documentele relevante vor fi depuse de către contribuabili în format fizic, prin registratura organului fiscal sau prin poștă, organele fiscale nu le vor lua în considerare.

Neluarea în considerare a acestor documente poate avea consecințe severe asupra drepturilor și obligațiilor contribuabililor, conducând fie la pierderea drepturilor, fie la aplicarea de sancțiuni pentru neîndeplinirea la timp a obligațiilor.

Acest risc este unul major, cu atât mai mult cu cât în practică se întâmplă frecvent ca un contribuabil să își exercite un drept chiar în ultima zi în care mai este posibil să o facă (de exemplu formularea contestației fiscale în a 45-a zi de la primirea deciziei de impunere contestate).

Totodată, noul text de lege stabilește că, în măsura în care

documentele au fost depuse în format fizic la registratură și nu prin intermediul Spațiului Privat Virtual, organul fiscal are obligația de a notifica *contribuabilii/plătitorii cu privire la obligativitatea comunicării documentelor prin intermediul mijloacelor electronice de transmitere la distanță*.

Cu toate acestea, este important de subliniat că această notificare nu va produce niciun alt efect în afară de a informa contribuabilul cu privire la obligativitatea depunerii documentelor prin mijloace electronice, astfel încât contribuabilul nu va fi, spre exemplu, repus în termen în situația în care depășește o dată limită pentru depunerea unui document.

Având în vedere ambițiosul text de lege adoptat de Guvern, nu putem spera decât că ANAF va adopta actele normative necesare pentru aplicarea în mod corespunzător a noii legislații și că va pune la dispoziția contribuabililor toate informațiile necesare pentru a-și putea îndeplini cu succes obligațiile. De asemenea, va fi necesar ca autoritatea să stabilească și remediile necesare pentru apărarea drepturilor contribuabililor, în situația în care platforma dezvoltată de ANAF nu se va ridica la nivelul așteptărilor Executivului.

Marii contribuabili primesc o gură de aer: ANAF extinde cu șase luni perioada de grație

pentru SAF-T

Autor: Georgiana Iancu, Partener, Liderul Departamentului de impozite indirecte, EY România

Autoritatea fiscală oferă un răgaz marilor contribuabili, amânând cu șase luni data primei raportări a Fișierului Standard de Control Fiscal (SAF-T) sau D-406, cum a fost el numit. Măsura vine în condițiile în care, așa cum arăta cu doar o săptămână în urmă un sondaj realizat de EY România, mai mult de jumătate dintre marii contribuabili nu începuseră pregătirile pentru implementarea acestei noi declarații, iar aproape o treime dintre ei dețineau informațiile cerute de raportare în mai multe sisteme informatice de gestiune fiscală și contabilă. Răgazul primit de marii contribuabili ar trebui să mobilizeze companiile, în așa fel încât să poată realiza declarația în noile termene.

ANAF a publicat, pe 16 septembrie, pe portalul propriu, un proiect de Ordin prin care stabilește că plătitorii/contribuabilii care au obligația de a transmite lunar fișierul SAF-T beneficiază de o perioadă de grație de șase luni pentru prima raportare a Declarației 406. Aceasta va fi calculată, conform proiectului de Ordin al ANAF, „pornind de la ultima zi a perioadei de raportare pentru care aceasta se acordă când obligația de transmitere devine efectivă pentru respectivul contribuabil”.

Cu alte cuvinte, dacă, anterior acestui Ordin, marii contribuabili ar fi trebuit să trimită fișierul electronic cu prima raportare pe 28 februarie 2022, în cadrul unei perioade de grație de 3 luni, de-acum înainte aceștia vor avea posibilitatea să transmită datele cerute printr-o declarație validă SAF-T până la finele lunii iulie 2022 fără sancțiuni.

Gura de oxigen oferită de ANAF marilor contribuabili ne dă mai multă încredere că aceștia vor putea să pregătească mai bine

prima raportare, care presupune o schemă complexă, de 800 de câmpuri, dintre care 260 obligatorii, cu informații amănunțite despre Conturile contabile/Registrul Jurnal, Clienți, Furnizori, informații specifice despre taxe, Produse, Stocuri, Înregistrări contabile la nivel de tranzacție sau Plăți, Mișcări de bunuri sau alte Tranzacții cu active.

Mai mult, așa cum am avut ocazia să constatăm, cel mai optimist interval de analizare și identificare exactă a informațiilor cerute de Declarația 406, pentru acele companii care nu presupun realizarea unor modificări și calibrări ale sistemelor de gestiune, ar fi fost unul situat între 10 și 14 săptămâni. De asemenea, din discuțiile avute cu agenții economici care demaraseră deja implementarea D-406, identificasem mai multe dificultăți cu care se confruntau, între care înțelegerea cerințelor de raportare și a modalităților în care trebuie realizate, precum și identificarea sursei datelor cerute de ANAF erau printre cele mai importante. Acum, companiile vor putea să se hotărască asupra soluției tehnice cu ajutorul căreia vor face raportarea, fără riscul de a depăși termenul.

Recomandăm companiilor care se află în primul val de raportare a SAF-T să documenteze deciziile privind modul de raportare înainte de implementarea propriu-zisă și să se asigure că au o înțelegere bună a cerințelor de raportare, alegând o soluție personalizată de generare a fișierului în formatul cerut de ANAF.

Reamintim că SAF-T reprezintă un standard internațional, conceput de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), care vizează schimbul electronic de date contabile între contribuabil și agențiile naționale de administrare fiscală. Practic, SAF-T integrează sub forma unui fișier electronic, bazat pe XML, toate datele contabile extrase automat din sistemele IT ale contribuabililor, precum și mapările privind tratamentul fiscal aplicat, ce sunt exportate și transmise către autoritățile fiscale. În acest

fel, ANAF va putea realiza verificări electronice de la distanță, fără să mai fie nevoie să efectueze tradiționalele controale sau inspecții fiscale la sediul contribuabilului.